

De helden van New York

R.J. Ellory

DE FONTEIN

1

Maandag 1 september 2008

Drie Vicodin, een half flesje Pepto-Bismol voor zijn maag, vroeg op een bitterkoude ochtend. Frank Parrish staat in de smalle deuropening van de badkamer in een uitgewoonde flat. Zijn overhemd hangt open tot aan zijn middel, zijn oortelefoontje is uit, en in zijn schoenen heeft hij geen sokken. Hij is vergeten waar hij zijn sokken heeft gelaten. Hij weet dat ze door iemand zijn ondergekotst.

Er ligt veel bloed in de badkuip, en in al dat bloed zitten twee mensen. Thomas Franklin Scott zit er, met zijn benen recht vooruit, volkomen geflipt door een of ander gemeen goedje, en zijn geschifte vriendin, Heather, die tegen hem aan leunt, met haar rug tegen zijn borst. Ze hebben Parrish verteld wat haar achternaam is, maar hij kan er niet op komen. Er zit een gapende snee in haar dijbeen, van een recht scheermes. Haar bloed is in de rondte gezwiept alsof het een soort performance is, en nu heeft Thomas Scott het in zijn kop gekregen om er nu meteen een einde aan te maken. Is iedereen er? vraagt hij. De plechtigheid gaat zo beginnen. Verslaafden en stumpers. Precies wat een mens nodig heeft op een maandagochtend om acht uur.

Tommy, zegt Frank Parrish. Tommy jongen. Godsamme. Dit is toch allemaal gezeik, joh.

O ja? zegt Tommy. Gezeik zeg je? Hij lacht ruw. G-E-Z-E-I-K.

Ik kan spellen, Tommy.

Het is één grote puinzooi, Frank.

Tommy lacht nog een keer, geforceerd en onecht. Hij is bang, hij is over de rooie.

Ik weet dat het een puinzooi is, Tommy, maar je bent nog jong. Hoe oud ben je nou helemaal?

Vierentwintig voor zover ik weet. Hij lacht weer. Dan begint hij te kokhalzen alsof er iets in zijn luchtpijp zit.

Vierentwintig? Jezus man, dat is nog hartstikke jong, je hebt nog alle tijd. Moet je mij zien. Al over de veertig en de meeste dagen ben ik een wrak. Zo wil jij niet worden...

Zo ben ik al, Frank. Er valt aan mij niet veel meer te redden. Voor mensen zoals wij verandert er nooit iets. Hè, Heather, liefje?

Maar Heather zit leeg te bloeden. Haar ogen zijn halfgesloten en haar hoofd schommelt als de kop van een marionet heen en weer. Noegg, brabbelt ze, en Frank Parrish weet dat ze misschien nog een uur heeft, waarschijnlijk minder. Ze ziet er verschrikkelijk uit. Bleek, volkomen naar de kloten, mager en zwak, gesloopt door alle rotzooi die ze in haar lijf heeft gestopt. Scag. Heroïne. Crack. Sos. Alles versneden met mannitol, gootsteenontstopper, talkpoeder. Ze zal het niet lang meer maken. Geen vechtlust. Niet meer.

Godsamme, Tommy! Hoelang kennen we elkaar nou al?

Door jou ben ik nog in de jeugdgevangenis beland.

Frank glimlacht. Jee, dat is waar ook, man. Dat was ik vergeten. Nou, dat is toch niet niks, hè? Ik was je eerste, de eerste die je ooit heeft gearresteerd. Verdomme, Tommy. Kom uit dat bad, maak jezelf een beetje toonbaar, dan brengen we je vriendin naar het ziekenhuis en gaan we ergens ontbijten. Heb je al ontbeten?

Nee.

Nou, laten we dan gaan ontbijten. Bacon, gebakken aardappelen misschien? Wil je biefstuk met eieren? Ik trakteer.

Rot op, zegt Tommy. Hij heeft het rechte scheermes in zijn hand.

G-e-e-noegg, brabbelt Heather.

Kom op nou, Tommy.

Rot op, zegt Tommy.

Frank kan het oortelefoontje aan het eind van het snoertje horen kraken. *Geen ontkennende zinnen gebruiken, zeggen ze vast. Niet zeggen wat hij niet kan krijgen, wat hij niet mag doen. Vertel hem wat hij wel kan krijgen en mag doen. Positieve invloed. Geef hem het gevoel dat de wereld niet zonder hem kan. Spreek hem aan bij zijn voornaam. Maak oogcontact. Zorg ervoor dat je op dezelfde golflengte zit.*

Hufters. Wat weten zij ervan? Kom een week hier wonen en heb het

dan nog eens over positieve invloed, vertel me dan nog eens dat de wereld zo naar je smacht dat hij een stijve heeft.

Tommy. Even serieus. Heather ziet er niet zo goed uit, man. We moeten haar naar het ziekenhuis brengen. Ze moeten een paar hechtingen in haar been zetten.

Het lijkt wel of Heather op Parrish' woorden reageert, want ze draait zich opeens naar de muur en uit de vuurrode mond van de snee die in haar dij gaapt loopt nog een liter bloed het bad in. De dijbeenslagader zal wel geraakt zijn.

En het kost Tommy nu moeite rechttop te blijven zitten. Hij heeft geen houvast meer en glibbert weg. Hij heeft een recht scheermes in zijn hand en het gaat van kwaad naar erger.

Hij begint te huilen. Alsof hij een klein kind is. Alsof hij zijn voetbal door een ruit heeft geschopt en huisarrest heeft gekregen en berouw heeft, en een maand geen zakgeld krijgt. Hij heeft het niet met opzet gedaan. Er bestaat toch ook zoiets als een ongelukje? Het was goddomme een ongelukje, en nu krijgt hij al die ellende over zich heen, al dat g-e-z-e-i-k...

Stil maar, zegt Frank. Zijn stem klinkt kalm, sussend, troostend, haast vaderlijk. Frank heeft kinderen. Hij zegt 'kinderen', maar ze zijn al volwassen. Caitlin en Robert. Hij is tweeëntwintig, zij twee jaar jonger. Ze studeren, ze doen het goed. De laatste keer dat hij hen sprak althans. Hun moeder is een nachtmerrie met lipgloss en hoge hakken. Nee, dat mag hij niet zeggen. Hij moet verdraagzaam zijn. Hij moet vergevingsgezind zijn. Ach wat, het is een kreng.

Dus hij zegt: Stil maar, Tommy. Dat zegt hij, vriendelijk en beslist. Stil maar, jongen. We vinden wel een oplossing. Het komt allemaal goed, dat belooft ik.

Jij kunt geen ene moer beloven, zegt Tommy, en Frank ziet hoe het mes het grauwe licht vangt dat door het raam valt. Het is een regenachtige dag. Een grijze, druilerige, kleurloze dag. Geen goede dag om dood te gaan.

Jij kunt me niks beloven, Frank. Wat jij zegt doet er niet toe. Jij zegt gewoon wat je van ze moet zeggen zodat ik haar niet doodsteek, hè?

Frank wilde dat hij zijn wapen had. Hij heeft het bij de voordeur laten liggen. Er waren eisen en voorwaarden voor hij naar binnen

mocht. Laat het wapen bij de deur liggen. Knoop je overhemd open tot je middel. Haal dat smerige luisterding uit je oor. Ik wil niet dat je gesprekken voert met andere mensen, alleen met mij. Begrepen, Frank? Snap je wat ik bedoel?

Ik heb het begrepen, had Frank gezegd, en hij had zijn wapen bij de deur neergelegd, zijn oortelefoontje uitgedaan, zijn jasje uitgetrokken, zijn overhemd open geknoopt... En buiten op de gang staan een stuk of tien andere kerels, onderhandelaars, woordkunstenaars van diverse pluimage, stuk voor stuk beter gekwalificeerd om dit op te lossen, en stuk voor stuk uitgerust en nuchter, terwijl Frank met de napijn van drie dagen zuipen worstelt. Als hij maar genoeg whisky drinkt, wordt hij zo ziek als een hond. Hij heeft niet voldoende Iers bloed in zijn aderen om de aanslag op zijn lijf te doorstaan.

Maar Tommy Scott is zeker vijf keer door Frank Parrish opgepakt. Tommy weet Franks naam. Dus als er een telefoontje komt over een halvegare met een scheermes die zijn vriendin in een badkuip aan stukken snijdt, als er een agent heen gaat en het meldt, zegt Tommy: *Ik wil Parrish hebben. Haal Parrish of ik zet dat mes nu in haar keel!*

Dus daar staat hij dan. Met blote voeten in zijn schoenen. De voorkant van zijn broek onder de kotsvlekken. Zonder wapen. Zonder oortelefoontje. Op maandagochtend vroeg na drie dagen whisky, en hij voelt zich alsof de duivel hem met zijn hooivork een nieuw aarsgat heeft gegeven en zijn darmen binnenstebuiten heeft gekeerd.

Goed, nou is het klaar, zegt hij. Hij begint een beetje geïrriteerd te raken. Hij wil hier weg. Hij wil naar huis. Hij wil douchen, een paar schone sokken opzoeken, een kop koffie drinken en een sigaret roken. Hij heeft genoeg van Tommy Scott en die stomme kutvriendin van hem, hij wil dat ze ermee uitscheiden, hoe dan ook.

En dat doet Tommy.

Fuck it baby one more time, zingt hij, en hij zet dat rechte scheermes tegen de zijkant van haar gezicht en rukt het in één keer naar de andere kant alsof hij aan het startkoord van een kettingzaag trekt.

Bloed – voor zover ze dat nog heeft – spuit links van Tommy tegen de muur en spettert terug tegen het douchegordijn.

Nee-ee-ee! hoort Frank zichzelf brullen, maar wat hij ziet is zo enerverend, zo afschuwelijk fascinerend in zekere zin, dat hij als aan

de grond genageld blijft staan, daar op zijn ondergekotste schoenen, en het kost hem de grootste moeite om in actie te komen als Tommy Scott vervolgens met dat rechte scheermes zijn eigen keel doorsnijdt.

Daar moet je verdomde veel lef voor hebben, zal Frank later zeggen. Je moet verdomde veel lef hebben om je eigen keel door te snijden en dan ook nog zo diep zoals hij.

Tommy had nog geen bloed verloren. Tommy is geen graatmager meisje. Hij is zeker één meter tachtig, zal zo'n tachtig kilo wegen, en als hij zijn halsslagerader doorsnijdt begint die te spuiten als een brandkraan op een straathoek midden in de zomer.

Frank krijgt een mond vol. Het zit in zijn ogen, zijn haar, over zijn hele overhemd. En terwijl hij de jongen goed beet probeert te krijgen, terwijl hij hem uit het bad probeert te hijsen om hem op de vloer te leggen zodat hij een paar vingers in de wond kan duwen om het bloeden te stelpen... Terwijl hij dat doet, vraagt hij zich al af of Tommy Scott misschien hiv-positief is, of aids heeft, of hepatitis of iets.

Nog twee minuten, drie hoogstens, en Heather-nog-wat is zo dood als een pier.

Het lukt Frank Parrish om hen uit het bad te hijsen. Achteraf weet hij niet eens meer hoe hij het voor elkaar heeft gekregen. Waar hij de kracht vandaan heeft gehaald. Het is één grote chaos van verstrengelde armen en benen. Overal bloed. Meer bloed dan hij ooit bij elkaar heeft gezien. Hij zit op zijn knieën naast Tommy Scott, die nu op het badkamerkleedje ligt te schokken en te bazelen alsof hij met zijn vingers in het stopcontact zit, en het bloed blijft maar komen. Frank heeft de vent zo stevig bij zijn keel dat hij de arme stumper bijna wurgt, maar er zit een enorme kracht achter die straal en het blijft maar komen, en komen, en komen...

Heather is er geweest. Is niks meer. Geen schijn van kans.

Tering, Frank, is het laatste wat Tommy Scott zegt. De woorden worden verstikt door een keel vol bloed, maar Frank kan hem goed en duidelijk verstaan.

Hij sterft met een glimlach op zijn gezicht, alsof hij gelooft dat wat in het verschiet ligt vele malen beter is dan wat hij achterlaat.

Frank leunt achteruit tegen de zijkant van het bad. Hij zit onder het bloed en het begint op te drogen. De onderhandelaar komt de

badkamer in, windt er geen doekjes om, zegt hem ronduit dat hij het heeft verkloot, dat hij hen had kunnen redden.

Kunnen redden? vraagt Frank hem. En waarvoor dan wel?

De onderhandelaar kijkt hem strak aan met die blik waarmee ze hem allemaal bekijken. Heb de verhalen over je gehoord, zegt die blik. Ik weet precies wie je bent, Frank Parrish.

En Frank zegt: Val dood, joh.

Eens – hij weet niet meer wanneer – heeft iemand Frank Parrish gevraagd waarom hij dit werk had gekozen.

Frank weet nog dat hij moest lachen. Dat hij zei: Is het nooit bij je opgekomen dat het werk mij misschien heeft gekozen?

Hij komt overeind en gaat op zoek naar een sigaret.

2

Frank Parrish belt op de hoek van Nevins Street vlak bij Wyckoff Gardens.

‘Ben je thuis?’ vraagt hij.

Tuurlijk ben ik thuis, lieverd.

‘Ik kom eraan. Ik moet in bad, schone kleren.’

Waar ben je nu?

‘In Nevins Street, een paar minuten bij je vandaan.’

Tot zo.

Hij stopt zijn mobiele telefoon in zijn zak, gaat op weg naar het ondergrondsestation Bergen Street en Flatbush Avenue.

‘Allemachtig, wat is er met jou gebeurd?’ vraagt ze als ze opendoet. Wanneer hij haar passeert, trekt ze haar neus op.

Hij blijft staan, draait zich om, staat daar met zijn armen langs zijn zij, zijn handpalmen naar voren gedraaid alsof er niets is wat zij niet van hem weet, niets wat hij voor haar verborgen zou kunnen houden.

‘Knul heeft zijn vriendin gedood en daarna zichzelf. Zijn eigen keel doorgesneden.’ Hij voelt het opgedroogde bloed trekken in zijn haar, in zijn neusgaten, zijn oren, tussen zijn vingers.

‘Ik heb het bad al laten vollopen,’ zegt ze.

Hij doet een stap naar voren en glimlacht. ‘Eve, lieverd... Als jij er niet was, zou mijn leven geen betekenis meer hebben.’

Ze schudt haar hoofd. ‘Ja, je lult lekker, Frank. Ga in godsnaam in bad.’

Hij draait zich om en loopt de gang door. Ergens klinkt muziek – ‘The Only Living Boy in New York’.

Hij ligt in het roze water. Zijn haar is nat, zijn ogen prikken van de shampoo met jojoba die ze altijd voor hem koopt. Schimmen zijn maar schimmen, denkt hij. Ze kunnen je niets doen, behalve als je gaat geloven dat ze

meer dan schimmen zijn. Als je je dat eenmaal in je hoofd haalt... Tja, dan geef je ze het spel in handen, dan krijgen ze je te pakken...

'Frank...'

'Kom binnen.'

Eve doet de deur een klein kiertje open en schuifelt zijwaarts de badkamer in. Ze gaat op de rand van het bad zitten. Ze heeft alleen haar ondergoed en haar ochtendjas aan. Ze buigt zich naar voren en speelt met haar vingers in het water. 'Vertel eens wat er met die jongen en zijn vriendin is gebeurd.'

Frank schudt zijn hoofd. 'Nu niet. Een andere keer.'

'Wil je een borrel?'

Frank schudt opnieuw zijn hoofd.

'Wil je een joint?'

Frank lacht. 'Daar doe ik al sinds mijn vijftiengste niet meer aan. Bovendien moet je die troep niet roken. Is niet goed voor een mens.'

Eve negeert zijn opmerking.

Frank duwt zichzelf omhoog tot hij met zijn rug tegen de achterkant van het bad zit. Nu zit hij precies zoals Thomas Franklin Scott.

Eve geeft hem een handdoek aan. Hij wrijft zijn haar droog en geeft hem aan haar terug om uit bad te stappen.

Naakt en nat staat hij voor haar.

Ze pakt zijn lul beet, begint hem te masseren, laat zelfs haar hoofd zakken en neemt hem in haar mond.

Er gebeurt niets.

'Wil je iets?' vraagt ze.

'Wat? Zo'n pil? Jezus, Eve, nee. De dag dat ik die troep moet gaan gebruiken om hem omhoog te krijgen weet ik dat mijn tijd voorbij is.'

'Je houdt toch nog wel van me?'

Frank glimlacht. Hij steekt zijn hand naar haar uit, ze pakt hem en hij trekt haar overeind. Hij houdt haar dicht tegen zich aan, voelt haar warme lichaam tegen zijn klamme huid. Hij rilt.

'Gaat het wel?'

Hij knikt, maar zegt niets.

Hij wil zeggen: Nee, Eve, het gaat niet. Niet echt. Ik voer soms gesprekken met de mensen die het niet hebben gehaald. Die ik niet op tijd heb gevonden. Die me door de vingers zijn geglipt en zijn gestorven. Dat zou nog niet zo erg zijn als ze niets terugzeiden, maar dat doen ze wel. Ze zeg-

gen tegen me dat ze pisnijdig op me zijn. Dat ik het heb verkloot. Dat ik er niet op tijd achter ben gekomen wat er aan de hand was en dat zij nu in het voorgeborchte zitten...

'Frank?'

Hij leunt naar achteren, kijkt haar in de ogen, en hij glimlacht alsof hij jarig is. 'Het gaat prima met me,' zegt hij. 'Hartstikke goed.'

'Blijf je ontbijten?'

'Nee, ik moet weg,' antwoordt hij. 'Ik heb een afspraak.'

'Wat voor afspraak?'

'Gewoon voor mijn werk.'

'Koffie?'

'Ja,' zegt hij. 'Sterk. Met melk.'

Ze gaat de badkamer uit.

Frank buigt zich naar de spiegel, laat zijn hoofd achterover zakken en kijkt in zijn neusgaten. Hij drukt met zijn duim zijn rechterneusgat dicht en blaast met een snelheid van honderdvijftig kilometer per uur bloed uit het linker.

Kijkt omlaag naar het kleine wolkje Tommy Franklin op het witte porselein.

Wijsheid achteraf: het schrille en glasheldere inzicht in het verleden.

Hij zegt het gebed op, het gebed dat ze allemaal opzeggen op zulke momenten: Heer, geef me in elk geval nog één dag.

Frank Parrish legt honderd dollar op het tafeltje bij de voordeur van Eve Challoners appartement. Drie jaar komt hij hier nu, vanaf het moment dat hij een aanklacht tegen haar wegens prostitutie heeft gesaboteerd. De papieren zoek heeft gemaakt, heeft laten verdwijnen. Niet omdat hij hoopte dat hij haar gratis kon neuken, maar omdat hij iets anders voor haar voelde. Medelijden? Nee, geen medelijden. Empathie.

We neuken allemaal iemand voor geld.

Hij trekt de deur zacht achter zich dicht en loopt de trap af naar de begane grond. Het is tien over negen. Hij moet een rapport schrijven over het fiasco met Franklin, en daarna is hij, als hij geluk heeft, te laat voor zijn afspraak. Een halfuur te laat, of misschien wel veertig minuten.

Onderweg naar het ondergrondsestation loopt hij naar de stoeprand en geeft over in de goot. Hij heeft weer dat brandende gevoel in zijn maag, zijn luchtpijp, zijn keel. Hij moet ernaar laten kijken. Morgen. Of woensdag misschien.

3

'Je bent te laat.'

'Dat klopt.'

'Ik vind dat je je best moet doen om op tijd te komen.'

'Ik heb mijn best gedaan.'

'Zou je beter je best kunnen doen?'

'Ja, natuurlijk.'

'Goed, ga zitten, Frank... En vertel eens, wat is er vanochtend gebeurd?'

'Dat kun je in mijn rapport lezen.'

'Ik wil het in je eigen woorden horen.'

'Ik heb het rapport geschreven. Dat zijn mijn eigen woorden.'

'Je weet wel wat ik bedoel, Frank. Ik wil dat je me persoonlijk vertelt wat er is gebeurd.'

'Hij heeft zijn vriendin de keel doorgesneden. Hij heeft zijn eigen keel doorgesneden. Er was zo verschrikkelijk veel bloed dat het wel een waterglijbaan in Tomahawk Lake Water Park leek. Zo goed?'

'Begin bij het begin, Frank. Bij het moment dat je het telefoontje kreeg dat hij het meisje in gijzeling had.'

'Nee.'

'Waarom niet?'

'Omdat ik er geen zin in heb, daarom. Allemachtig, wat is dit?'

'Dit is therapeutische counseling om je beter te leren omgaan met de stress en ervoor te zorgen dat je je lekkerder voelt. Dat weet je.'

'Je wilt ervoor zorgen dat ik me lekkerder voel?'

'Ja. Dat is mijn taak.'

'Nou, kom maar hier. Dan mag je me eens lekker verwennen.'

'Nee, Frank, dat gaan we niet doen.'

'Ben je getrouwd?'

'Doet dat ertoe?'

‘Misschien... Ik dacht zo... Je hebt geen trouwring om, maar misschien draag je die niet omdat je het wel leuk vindt om versierd te worden door politiemannen met een burn-out en een drankprobleem.’

‘Nee, Frank. Ik draag geen trouwring omdat ik niet getrouwd ben.’

‘Komt dat even mooi uit! Ik ben ook niet getrouwd. Dus wat vind je, als ik nou eens naar je gezellige kamertje kom en we doen de luxaflex dicht... Je weet wel. Dat is het soort stressverlichting dat ik op dit moment heel goed zou kunnen gebruiken.’

‘Dat lijkt je wat?’

‘Nou, reken maar. En ik durf te wedden dat het jou ook wel wat lijkt, dókter Griffin. Als je maar niet met die beroepsethiek zat, hè?’

‘Je zegt het maar, hoor, Frank.’

‘Nu gaan we de goede kant op.’

‘Nee, Frank, we gaan helemaal niet de goede kant op. Jij probeert me te beledigen en ik laat je begaan.’

‘Denk je dat? Dat ik van alles zeg om je te beledigen?’

‘Inderdaad. Je probeert me te choqueren. Met die opmerking dat ik je eens lekker mag verwennen bijvoorbeeld.’

‘Nee, dame, dat is mijn manier om iemand het hof te maken.’

‘Nou, als dat zo is, hebben we niet veel te vrezen van de charmes van Frank Parrish.’

‘Dat is grappig. Nu probeer je me aan het lachen te maken.’

‘Nee. Maar ik probeer je wel de gelegenheid te geven om een deel van de stress en het trauma die gepaard gaan met je werk los te laten.’

‘O, god. Bewaar dat maar voor de groentjes en de nichten en de vrouwelijke agenten.’

‘Dat is een zeer valse kijk op de zaken.’

‘Tja, dame, het is ook een verdomd valse wereld.’

‘Dus je wilt niet over Tommy Scott en Heather Wallace praten.’

‘Is dat een vraag of een constatering?’

‘Wat je wilt.’

‘Nee, ik wil niet over Tommy Scott en Heather Wallace praten. Wat heeft het voor zin?’

‘Soms hebben mensen er behoefte aan om te praten.’

‘Soms hebben mensen er behoefte aan andere mensen over zich heen te laten plassen. Dat wil nog niet zeggen dat ze er iets mee opschieten.’

‘Waarom denk je dat je dit doet, Frank?’

‘Wat?’

‘Mij trachten te choqueren.’

‘God, meisje, wat heb jij een beschermd bestaan geleid. Vind je dat al choquerend? Je zou eens moeten weten wat ik tegen gewone mensen zeg.’

‘Daar heb ik wel iets over gehoord.’

‘Ik ben nu beleefd, ja? Zo ben ik als ik me goed gedraag.’

‘Dat goede gedrag van jou heeft je wel elf mondelinge waarschuwingen, twee schriftelijke berispingen, intrekking van de rijbevoegdheid en dertig procent inhouding op je salaris tot Kerstmis opgeleverd. O ja – en het advies om op gezette tijden bij mij langs te gaan tot je houding is verbeterd.’

‘En jij denkt dat ik er iets mee opschiet? Als ik met jou kom praten?’

‘Dat hoop ik.’

‘Waarom?’

‘Omdat het mijn werk is, Frank. Wat ik doe voor mijn brood. Mijn doel.’

‘En jij bent zielenknijper?’

‘Ik ben psychotherapeut.’

‘Is dat kort voor psychopathische therapeut?’

‘Nee, Frank, dat is geen afkorting.’

‘Ik heb in mijn tijd anders wel een aantal psychopaten met een heel eigen therapie ontmoet.’

‘Dat weet ik.’

‘O ja?’

‘Ja, Frank. Ik ken sommige mensen met wie je te maken hebt gehad en van een paar dingen die je hebt meegemaakt, ben ik op de hoogte.’

‘En wat is je conclusie?’

‘Mijn conclusie is dat jij een geplaagd mens bent. Dat je misschien iemand nodig hebt om mee te praten.’

‘Ben ik zo doorzichtig?’

‘Ja, in mijn ogen wel, Frank. In mijn ogen ben je heel doorzichtig.’

‘Zal ik je eens iets vertellen wat ons op de Keystone Kop School is geleerd?’

‘Ga je gang.’

‘Soms verhult het zichtbare de waarheid. En soms zijn dingen precies wat ze lijken.’

‘En wat wil je daarmee zeggen?’

‘Nou, dat is nogal simpel. Ik lijk een agressieve, gefrustreerde, drankzuchtige stumper met zo’n twintig jaar op de arbeidsteller... Doe bij dat

licht ontvlambare mengsel mijn gevaarlijk lage gevoel van eigenwaarde en een voorliefde voor goedkope vrouwen en dure whisky, en je krijgt iemand met wie je liever niets te maken hebt. En hoewel ik dat slechts lijk te zijn, zoals ik al zei, denk ik dat je er gauw genoeg achter zult komen dat ik dat ook werkelijk ben.'

'Hmm, het ziet er naar uit dat we een paar zeer interessante weken met elkaar krijgen.'

'Je bent bang dat ik gek zal worden, hè?'

'Dat woord gebruik ik niet graag.'

'Godsamme, sinds wanneer is iedereen zo bang van woorden? Het is maar een woord, ja? Gewoon een woord. Gek. Gek. Gek!'

'Nou, goed dan. Ik ben bang dat je gek zult worden.'

'Sommige mensen worden nooit gek. Wat een afschuwelijk leven zullen die hebben.'

'Denk je?'

'Dat heeft Bukowski gezegd. Ken je Charles Bukowski?'

'Hij was alcoholist, geloof ik.'

'Hij was schrijver. Schrijver. Zoals ik politiemann ben, zoals jij psychopatische therapeut bent. De drank is niet het hele verhaal, dame, hij draagt alleen bij aan ons toch al rijk gevulde leven.'

'Je kletst, Frank Parrish.'

'Mag je dat wel tegen me zeggen? Verbiedt de ethische beroepscode je niet om tegen me te zeggen dat ik zit te kletsen?'

'Ga naar huis en ga een poosje slapen, Frank. Kom maar weer met me praten als je in een beter humeur bent.'

'Voor hetzelfde geld gebeurt dat nooit.'

4

Ergens op zijn bureau – ergens onder de rapporten van de uniformdienst, de supplementen, de ontvangststrookjes van het Bewijsdepot, de arrestantenformulieren, de vingerafdrukkenbladen en de verhoorverslagen – lag een mobiele telefoon. Hij ging over, met een schril, bijna bits geluid, alsof hij Frank Parrish ergens van beschuldigde.

Er waren weinig telefoontjes zonder een lijk aan de andere kant van de lijn. Voor de tijd van de mobiele telefoon konden de mensen die zich om hen bekommerden ergens anders, onbereikbaar zijn. Nu vonden de lijken hen altijd en overal: geen rust en geen heldendom voor de rechercheurs van Moordzaken 2, district 126, South Brooklyn. Wij komen als de moord al is gepleegd, zeggen ze. Ze zullen je ook vertellen dat de meeste moorden snel, gruwelijk en oninteressant zijn. Negen van de tien keer zijn ze ook zinloos.

Zoals volgens het oude gezegde *Tutto è Mafia in Italia*, zo is alles – werkelijk alles – bij Moordzaken dood.

Parrish ontdekte de telefoon, nam op.

‘Frank, met Hayes.’

‘Hallo. Wat is er?’

‘Ken jij een zekere Danny Lange?’

‘Ja, die ken ik. Midden twintig, gluisperig koppie, heeft een drie-tot-vijf uitgezeten voor een overval op een supermarkt.’

‘Ja. Nou, hij is dood. Iemand heeft hem een .22 in het hoofd gejaagd. Kun je hierheen komen?’

Parrish keek op zijn horloge; het was kwart over vijf. ‘Ja, dat lukt wel. Waar ben je?’

Parrish noteerde de straat en charterde een agent om hem te brengen. Het verkeer zat vast, Adams Street was één file. Ze sloegen na de Polytechnic University rechts af, schoten harder op in Jay Street, en kwamen bij Cathedral Place. Parrish kon de zwaailichten van de surveillancewagens al

zien. De agent remde nogal abrupt. Parrish stapte uit en zei tegen de agent dat hij terug moest gaan. Links van Parrish lag een braakliggend terrein. Er stond een gammele coupé met de gebogen lijn van een treurige hond. Een boeketje geel politielint stak onder de motorkap uit.

Achter de linten lag Danny Lange wijdbeens op de grond met zijn hoofd in een rare hoek. De blik op zijn gezicht had nog het meest weg van lichte verbazing. Hij keek in de richting van de kerk aan het einde van de straat. Daar hing een neonreclame, waarvan het licht door smog en vuil was getemperd, met een tekst die Parrish goed kende. *De straf van uw zonde zal u vinden.* Dat raadt je de koekoek, had hij gedacht toen hij hem voor het eerst zag.

‘Hebben jullie hem al omgedraaid?’ vroeg Parrish aan Paul Hayes.

‘Ik heb nog niets gedaan,’ zei Hayes.

‘Altijd hetzelfde met jou,’ schimpte Parrish.

‘Krijg toch het heen en weer, Parrish,’ antwoordde Hayes, maar hij moest wel lachen. ‘Een stukje verderop zit een cafetaria. Wil je iets?’

‘Kijk of je Vicodin voor me kunt krijgen. En anders een paar aspirientjes. En een kop koffie. Sterke koffie, zwart.’

Hayes verdween.

Op zijn hurken gezeten inspecteerde Frank Parrish het lijk enige tijd in stilte. Hij was zich ervan bewust dat het snel donker werd en voelde de ogen van de agenten die in hun wagens zaten in zijn rug.

Danny had bloed verloren, een klein beetje maar. Dat was niet ongevoon bij zo’n klein kaliber. De technische recherche zou uiteindelijk bepalen of dit de primaire of secundaire plaats delict was. Het lijk was hier gedumpt, dat was alles. Parrish trok latex handschoenen aan, doorzocht Danny’s zakken, vond bijna honderd dollar, die hij onopvallend in zijn schoen stopte. Geen identiteitsbewijs, geen rijbewijs, geen portemonnee, geen horloge. Maar ook al ontbraken dergelijke spullen, het was geen roofmoord. Danny Lange was er de man niet naar om een horloge te dragen of een portemonnee bij zich te hebben, ook niet om zich te wassen trouwens. De dood had zijn karakteristieke smerige lichaamsgeur niet getemperd.

Het gat in zijn keel was de enige verwonding. Ingangs-, geen uitgangswond. De .22 was kennelijk in een scherpe hoek omhooggericht, zodat de kogel nog in het hoofd zat. Die kleine patronen hadden niet genoeg kracht om er dwars doorheen te gaan; ze stuiterden gewoon rond als een paard in een draaimolen en vermaalden de hersenen tot pap. Doordat ze

zo vaak tegen de binnenkant van de schedel sloegen, werden ze platter dan een pannenkoek. Lastig om de velden, groeven en trekken te onderzoeken. Parrish stak zijn pink in de ingangswond. Hij was op een diepte van zo'n twee centimeter nog vochtig en daaruit kon hij opmaken dat Danny pas een paar uur dood was. Danny Lange was een kleine crimineel. Geen geld, geen toekomst, niets eigenlijk. Hij had waarschijnlijk iemand tegen zich in het harnas gejaagd, beduvelde, een partij versneden met iets wat opviel, mannitol of bakpoeder bijvoorbeeld, en toen was het bekeken. Het was altijd hetzelfde, en het was altijd oorlog. Parrish kende zijn Cormac McCarthy. De oude rechter in *Meridiaan van bloed* zei: 'Wat mensen van oorlog vinden is totaal onbelangrijk... Oorlog zal er altijd zijn. Je kunt net zo goed mensen vragen wat ze van stenen vinden. Oorlog is er altijd geweest. Voor de mens er was, lag de oorlog al op hem te wachten... Zo is het geweest en zo zal het zijn.'

De oorlog had Danny Lange ingehaald, en hij was een van de talloze slachtoffers geworden.

Frank Parrish riep een van de agenten, gaf hem een paar handschoenen, zei dat hij moest helpen het lijk om te draaien. Aldus geschiedde. Danny had in zijn broek gescheten.

'Hebben jullie de lijkschouwer al gebeld?' vroeg Frank.

'Ja, dat heb ik gedaan.'

'Mooi zo. Blijf hier en hou hem in de gaten. Kijk uit dat hij er niet van door gaat. Ik ga koffie drinken met mijn collega en dan praat ik straks wel met de lijkschouwer als hij er is, goed?'

'Komt voor elkaar.'

Hayes was helemaal naar Starbucks gelopen. Geen Vicodin, alleen aspirine, maar de koffie was tenminste te drinken. Parrish kauwde een paar tabletten fijn en spoelde ze weg.

'Iets gevonden?' vroeg Hayes.

Parrish schudde zijn hoofd. 'Gewone verhaal. Hij zal wel ruzie hebben gekregen met iemand. Iemand heeft iets gezegd. Zoals de Sicilianen zeggen: een woord in het juiste oor kan een man zijn brood of zijn dood betekenen.'

'Hoeveel heb je er?'

'Drie,' antwoordde Parrish.

'Ik heb al vijf lopende zaken. Kun jij deze nemen?'

Parrish aarzelde.

'Als jij deze neemt, vermeld ik je bij mijn volgende arrestatie.'

Parrish knikte. 'Afgesproken.'

'Heb je al een nieuwe partner?' vroeg Hayes.

'Morgen,' zei Parrish. 'Een jong broekie, zo van de rechercheopleiding.'

'Laten we hopen dat het goed voor je uitpakt.'

'Ik maak me over mezelf niet zo'n zorgen. Die schlemiel die ze me geven krijgt een probleem. Ik hoop voor hem dat hij ogen in zijn achterhoofd heeft.'

'Maar we zijn het eens? Dan ga ik. Kun jij met de lijkschouwer praten.'

Hayes deed twee stappen achteruit, draaide zich om en verdween. Parrish hoorde om de hoek zijn auto starten en hard optrekken.

Hij dronk de helft van de koffie op, kieperde de rest op straat, gooide de beker in een vuilnisbak en liep terug naar Danny Lange.

Van R.J. Ellory verschenen bij De Fontein:

Een stil geloof in engelen (2009)

Een volmaakte vendetta (2010)

Een mooie dag om te sterven (2011)

De helden van New York (2012)

Eerste druk 2012

Derde druk 2013

© 2010 R.J. Ellory

© 2012, 2013 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Oorspronkelijke uitgever: Orion Books Ltd., London

Oorspronkelijke titel: *Saints of New York*

Uit het Engels vertaald door: Ineke van den Elskamp

Omslagontwerp: Marry van Baar

Omslagfoto: © Michael S. Yamashita/Corbis

Auteursfoto: © Adam Scourfield

ISBN 978 90 261 3363 3

ISBN e-book 978 90 261 2853 0

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.